

ENTERRAMENT de Mn. Joaquim Ciuró i Ribas

Parròquia de Santa Magdalena del Pont de Vilomara, 12-2-2019

2Co 5, 14-17// Jn 20, 1-2.11-18

Maria Magdalena, que havia estat al peu de la creu de Jesús el divendres més sant de la història de la humanitat, el primer dia de la setmana se'n va anar al sepulcre on havien enterrat Jesús. Ella mateixa portava en el seu cor el record del dolor intens que significa enterrar una persona estimada. I va anar-hi quan encara era fosc. L'apressava el seu amor envers Jesús. També nosaltres, tots nosaltres, som en aquesta església parroquial de Santa Magdalena del Pont de Vilomara, amb dolor intens en el cor, perquè el nostre germà Mn. Joaquim Ciuró i Ribas ens ha deixat. Ha deixat de caminar amb nosaltres per aquest món, perquè ha estat cridat a la casa del Pare. Ja sabem que ha estat cridat a la casa del Pare —n'estem certs—; però també ens costa que ens hagi deixat perquè encara podria haver fet un tros més de camí amb nosaltres. Som aquí amb dolor en el cor perquè estimem Mn. Joaquim Ciuró. Ho noto en els vostres rostres i ho sé, perquè ho he vist moltes vegades tot visitant aquesta parròquia i la de Santa Maria de Rocafort, les quals servia amb tant d'interès i amb tant d'amor.

Però Maria Magdalena, com hem escoltat en l'evangeli que ens ha estat proclamat, es troba amb un fet sorprenent: *veié que la pedra havia estat tret de l'entrada del sepulcre*. Va restar tan sorpresa i esglaiada que, corrents, va a dir-ho als apòstols. Aquests entren i veuen que quelcom gran ha succeït, encara que no saben ben bé què és. Ella resta a fora plorant. Però mirà a dintre i, a l'instant, l'esperança va començar a néixer: els dos àngels li donen consol: *Dona, per què plores?* I Jesús mateix parla amb ella i pronuncia el seu nom: *Maria!* I el sol de l'esperança va omplir del tot el seu cor. Jesús és viu. Ha vençut la mort. La mort no ha pogut retenir l'amor. L'Amor ha vençut la mort. La vida s'obre pas davant la mort. Jesús, el qui havia mort per amor al Pare i a tota la humanitat, ha ressuscitat! Ell és viu per sempre! Maria Magdalena va anar a trobar els deixebles per anunciar-los que havia vist el Senyor i que havia parlat amb ell.

Aquella albada de Pasqua, que va il·luminar el cor de Maria Magdalena, travessa els segles i arriba a tots els llocs, trobant cors que es deixen il·luminar per aquella llum que, encara que és la més petita en el sentit de la història, és la més gran en la profunditat del seu significat i dels fruits de vida en el cor de la humanitat. Aquesta mateixa llum, del Senyor ressuscitat, és la que ara omple d'esperança el nostre cor, que amb dolor acomiada Mn. Ciuró. La mort del nostre germà no té pas la darrera paraula. Els nostres ulls i els nostres cors posen la mirada en Jesús, mort i ressuscitat, i el dolor es transforma en esperança, en joia profunda. El nostre germà, Mn. Joaquim Ciuró, no ha mort pas per sempre. Ha estat cridat a la vida eterna! Ell sempre va creure en Jesús i el va estimar, i ara aquesta fe i aquest amor s'han transformat en vida per

sempre en la contemplació i en l'amor d'aquell que tothora havia estimat. Aquesta és la gran esperança cristiana: l'Amor, l'amor misericordiós de Déu, no abandona mai la humanitat. Tots i cada un de nosaltres, estimats germans, i tota persona humana, és un estimat de Déu. Ell sempre és amb nosaltres. Mai no ens abandona. I en el moment crucial, el moment de la nostra mort, ell és amb nosaltres. Les seves mans tendres de pare ens acompanyen sempre.

Sant Pau ens ha dit en la lectura que hem escoltat com és el cor d'aquells que creuen en Crist i participen de la seva vida que brolla de la seva mort i resurrecció: no viuen per a ells mateixos. I és això el que ara hem de fer nosaltres pel nostre germà, Mn. Ciuró. Hem de recordar i de presentar al Senyor tots i cada un dels fets, dels gestos, dels detalls de la vida del nostre estimat germà. Tota la seva donació en el lliurament al servei de les persones, de les famílies, de les parròquies, del poble. Una donació, en aquestes parròquies, de quasi quaranta anys. Tota una vida lliurada al servei vostre i de les persones de les altres parròquies i ministeris que va servir per amor. Donació en el dia a dia, en l'atenció a les persones concretes i en la lluita perquè la fe fos ben viva en el cor de tots. El seu zel de pastor treballava perquè la pau i la comunió, el perdó i la reconciliació fossin una realitat entre la gran família del poble. I tot això, en el testimoniatge del qui lluitava perquè en ell fos realitat el que creia i ensenyava. La seva austeritat cristiana, amarada de paternitat i fraternitat, era signe de la seva autenticitat en el seguiment de Crist i en el seu lliurament sacerdotal.

Els cristians som cridats a ser enmig del món, amb la nostra vida i amb la nostra paraula, testimonis de la vida nova que brolla de Crist, mort i ressuscitat. Sant Pau ens ho ha dit clarament: *Aquells que viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.* Avui nosaltres recollim el testimoni que Mn. Joaquim Ciuró ens deixa, per a continuar, com en una cursa de relleus, portant-lo fins a passar-lo a uns altres. Necessitem que el Senyor ens doni la seva gràcia, el seu Esperit Sant, a fi que la fe cristiana sigui ben viva en el nostre cor. La nostra societat necessita el testimoniatge dels cristians perquè l'esperança no mori en el cor de les persones i en el cor de la mateixa societat. El nostre germà que ens ha deixat ha mort en l'esperança. I nosaltres, la deixarem morir? Això mai! Santa Maria Magdalena, i tantes dones i tants homes al llarg dels segles, no van deixar morir l'esperança que l'Amor és més fort que la mort. Entre ells el nostre germà, Mn. Ciuró. Amb ells ens emmirallem i en ells confiem perquè intercedeixen per nosaltres a fi que siguem enmig del món homes i dones de fe, d'esperança i de caritat.

Mn. Joaquim Ciuró va voler que en el seu recordatori hi hagués aquesta senzilla pregària: «Senyor, no mireu els nostres pecats, sinó la fe de l'Església. No mereixo res, solament necessito el vostre acolliment.» Això és el que nosaltres ara estem fent, en aquesta pregària pel seu etern descans: en la fe de l'Església demanem al Senyor que usi de misericòrdia amb el nostre germà. Que tota taca de pecat que pogués restar en el seu cor sigui purificada per la misericòrdia divina. Així ho va expressar ell en els seus darrers dies: «He fet moltes coses malament, però confio més en la misericòrdia de Déu.» Tant de bo que tots

nosaltres tinguéssim sempre aquesta confiança en l'amor misericordiós del nostre Déu.

Mn. Ciuró és un dels membres d'aquella generació de joves que, des del testimoniatge de fe de les famílies i parròquies, van escoltar la crida de Déu i es van lliurar per amor al servei dels germans en el ministeri sacerdotal. I ho van fer molts. En l'any que ell fou ordenat ho feren disset joves més de la nostra terra, dels nostres pobles, de les nostres famílies. Hem de donar moltes gràcies a aquests homes que han servit fidelment tota la seva vida, sense mirar enrere, mantenint-se en el solc del treball eclesial. Però també hem de pregar perquè, des d'unes famílies i unes comunitats vives, sorgeixin joves seguidors de Crist en les petjades dels apòstols de tots els segles. Aquesta gràcia la demanem al Senyor en la vida i en la mort de Mn. Joaquim Ciuró i Ribas.